

EXPEDIENT GOVERNATIU NÚM.51/2019

ACORD GOVERNATIU 79/2019

Barcelona, catorze de gener de dos mi dinou

ANTECEDENTS

Primer.- El Lletrat Ramon Setó Andreu en la seva condició de lletrat defensor del Sr. Aleix Villatoro i Oliver i d'altres en el procediment de diligències prèvies 118/2017 transformat en sumari 5/2018 que se segueix al Jutjat d'Instrucció núm. 13 de Barcelona i amb invocació de l'article 168.2 de la LLOPJ va interposar el passat dia 8 de gener d'enguany recurs governatiu contra l'acte de repartiment 4098/2017 corresponent a les Diligències de guàrdia 7717/2017 per entendre que s'havia fet amb vulneració de les normes de repartiment vigents i demanava, en conseqüència, la declaració de nul.litat de l'acte i que es procedís a un nou repartiment amb exclusió dels Jutjat 9 i 13 d'Instrucció de Barcelona. Per atressí i per cas que la petició fos desestimada demanava a declaració d'ofici de nul.litat de l'acte de repartiment.

RAONAMENTS JURÍDICS

Primer.- Fonaments de Dret

La Llopj diu en el seu article 167

1. On hi hagi dos o més jutjats del mateix ordre jurisdiccional, els assumptes s'han de distribuir entre aquests de conformitat amb les normes de repartiment prefixades. Les normes de repartiment les aprova la sala de govern del tribunal superior de justícia, a proposta de la junta de jutges del respectiu ordre jurisdiccional. A sol·licitud de l'interessat, la junta de jutges pot proposar que s'alliberi, totalment o parcialment, un jutge del repartiment d'assumpes, per un temps limitat, quan la bona administració de justícia ho faci necessari. L'acord s'ha de traslladar a la sala de govern perquè aquesta, si ho considera pertinent, l'aprovi.

2. El repartiment s'ha de fer sota la supervisió del jutge degà, assistit per un secretari, i correspon a aquell resoldre amb caràcter governatiu intern les qüestions que es plantegin, corregir les

irregularitats que es produeixin, i adoptar les mesures necessàries i promoure, si s'escau, l'exigència de les responsabilitats que siguin procedents

També diu l'article 168 de la LLOPJ:

1. Els degans vetllen per la bona utilització dels locals judicials i dels mitjans materials; tenen cura que el servei de guàrdia es presti continuadament; adopten les mesures urgents en els assumptes no repartits quan, si no ho fan, es pot trencar algun dret o produir-se algun perjudici greu i irreparable; escolten les queixes que els facin els interessats en causes o plets, adopten les prevencions necessàries, i exerceixen les funcions restants que els atribueixi la Llei.

2. En tot cas, correspon als jutges degans: a) Resoldre en una única instància els recursos governatius que es pot interposar contra les decisions dels secretaris judicial

En el mateix sentit es pronuncia l'article 86 del Reglament del CGPJ 1/2000 de 26 de Juliol sobre Òrgans de Govern dels Tribunals.

L'article 8.5 del Reglament 2/2000 del CGPJ sobre Criteris d'homogeneïtzació de les actuacions dels serveis comuns diu: "Les decisions del Secretari Judicial del servei comú en matèria de repartiment es resoldran en via governativa pel Jutge Degà o President del Tribunal que correspongui, de conformitat amb la legislació processal.

I diu l'Article 68 de la Llec.

Obligatorietat del repartiment. Tractament processal

1. Tots els afers civils han de ser repartits entre els jutjats de primera instància quan n'hi hagi més d'un en el partit. S'aplica la mateixa regla als afers dels quals hagin d'entendre les audiències provincials quan estiguin dividides en seccions.

2. Els secretaris judicials no han de permetre que es cursi cap assumpte subjecte a repartiment si no hi consta la diligència corresponent. En cas que no consti aquesta diligència, s'ha d'anul·lar, a instància de qualsevol de les parts, qualsevol actuació que no consisteixi a ordenar que l'assumpte passi a repartiment.

3. Contra les decisions relatives al repartiment no és procedent la declinatòria, però qualsevol dels litigants pot impugnar la infracció de les normes de repartiment vigents en el moment de la presentació de l'escrit o de la sol·licitud d'incoació de les actuacions.

4. Les resolucions dictades per tribunals diferents d'aquell o aquells als quals correspongui de conèixer segons les normes de repartiment s'han de declarar nul·les a instància de la part a qui perjudiquin, sempre que la nul·litat s'hagi instat en el tràmit processal immediatament posterior al moment en què la part hagi tingut coneixement de la infracció de les normes de repartiment i aquesta infracció no s'hagi corregit d'acord amb el que preveu l'apartat anterior.

Segon – Inadequació de procediment per impugnar l'acte de repartiment.

El Lletrat defensor del Sr. Aleix Villatoro i d'altres en el procediment DP 118/2017 transformat a Sumari 5/2018 planteja directament davant aquest deganat recurs governatiu contra l'acte de repartiment 4098/2017 i en el fonament de dret III diu que ni en les normes de procediment administratiu ni en la LLOPJ es regula de forma expressa el recurs governatiu.

Com s'ha exposat en el fonament anterior sí existeix una regulació concreta adreçada a les parts personades en un procediment a fi de permetre la invocació d'infracció de les normes de repartiment i aquesta norma és, precisament, l'article 68.3 de la LLecc quan estableix que qualsevol litigant podrà impugnar les normes de repartiment vigents en el moment de la presentació de l'escrit o de la sol·licitud d'incoació de les actuacions. I afegeix el paràgraf 4art que les resolucions dictades per tribunals diferents d'aquell o aquells als que corresponia conèixer segons les normes de repartiment es declararan nul·les a instància de la part a que perjudiquin, sempre que la nul·litat s'hagués instat en el tràmit processal immediatament posterior al moment en que la part hagués tingut coneixement de la infracció de les normes de repartiment i aquesta infracció no s'hagués corregit segons allò previst en l'apartat anterior.

Per tant, la infracció de les normes de repartiment invocada pels particulars només es pot fer valer en el si del mateix procediment en el que, segons la seva valoració, s'hagués produït, i no per via impugnativa directa davant el Degà o Degana.

I aquesta norma civil és directament aplicable a la jurisdicció penal ja que l'article 4 de la LLecc estableix el caràcter supletori d'aquesta llei processal en establir: En defecte de disposicions en les lleis que regulen els processos penals, contenciosos administratius, laborals i militars, seran d'aplicació, a tots ells, els preceptes de la present llei.

Així ho va establir amb claredat la Sala 3ª del TS en la seva STS

27/06/2014 quan va dir : "Para ello, comenzaremos significando que las normas de reparto constituyen disposiciones o acuerdos de naturaleza gubernativa que, desde luego, no tienen por finalidad establecer, ni alterar, el régimen competencial de los distintos Juzgados y Tribunales, puesto que tal tarea, como acertadamente señala la parte recurrente, únicamente puede ser realizada por las leyes procesales, reguladoras de las normas de competencia y procedimiento. Su objetivo, por el contrario, no es otro que el de distribuir el trabajo entre las distintas Secciones de sus Salas (artículo 152.1.1º de la Ley Orgánica del Poder Judicial) o entre las distintas Secciones de las Audiencias Provinciales o Juzgados del mismo orden jurisdiccional (artículo 152.2.1º de la citada Ley), en este caso, los Juzgados de Instrucción de Marbella, al único fin de lograr un mejor y más eficaz funcionamiento de los mismos y, por ende, de la Administración de Justicia.

En este sentido y para los casos de circunscripciones en las que hubiese dos o más Juzgados pertenecientes a un mismo orden jurisdiccional, debemos destacar lo dispuesto en el artículo 25, apartado 2, del Reglamento 1/2005, de 15 de septiembre, del Consejo General del Poder Judicial , de los aspectos accesorios de las actuaciones judiciales, cuando, al hacer referencia a las normas de reparto, establece que " tendrán por objeto la distribución con arreglo a criterios preferentemente numéricos y cuantitativos de los asuntos entre los diversos Juzgados de cada circunscripción y orden jurisdiccional".

Y siendo ésta la naturaleza jurídica de las normas de reparto, no cabe suponer la existencia de ciudadanos particulares en los que, en abstracto y al margen de todo acto aplicativo de las mismas, concurren los requisitos de legitimación establecidos en el artículo 31 de la Ley 30/1992 . No parece posible apreciar en ellos, como acertadamente razona el Consejo General del Poder Judicial, el interés legítimo que se precisaría para solicitar, en vía administrativa, la revisión de los acuerdos gubernativos que aprueban tales normas.

Como declaró esta Sala en la sentencia de su Sección Séptima de 24 de julio de 2013 (recurso nº 281/2012), en una controversia similar a la actual, " **es más la legitimación del recurrente sólo se comprende si la impugnación se hace dentro de un proceso que le afecta, pues sería ajeno a su esfera jurídica un nombramiento o aprobación de reparto irregular, si el recurrente fuera un tercero, no afectado por un asunto jurisdiccional concreto**".

Por tanto, antes de que las normas de reparto queden proyectadas sobre un concreto proceso jurisdiccional, los particulares no pueden ostentar mayor interés sobre aquéllas que un genérico

deseo de defensa de la legalidad, que no basta, conforme a constante jurisprudencia de innecesaria cita, como elemento legitimador en el ámbito del procedimiento administrativo, salvo en aquellos supuestos excepcionales en que el ordenamiento jurídico reconoce la acción pública, lo que no es el caso. Y, por tanto, no concurriendo dicho interés legitimador, no cabe que puedan promover la revisión de tales acuerdos o actos en vía administrativa.

Sólo a partir del momento en que un determinado asunto sea distribuido a un concreto Juzgado o Sección, en aplicación, precisamente, de esas normas de reparto, podemos entender que surge en el ciudadano afectado por tal decisión la relación jurídica individualizada que constituye el presupuesto inexcusable de la legitimación, pues, desde ese momento y no antes, es innegable la repercusión que tal decisión de reparto ha producido, directa o indirectamente, y de modo efectivo y acreditado, en su esfera jurídica y en el ámbito de sus intereses.

Sin embargo, tampoco en este caso, es decir, una vez establecida una situación jurídica individualizada entre las normas de reparto y el ciudadano por ellas afectado, es posible hacer uso del artículo 102 de la Ley 30/1992 o de cualquiera de las otras posibilidades de reacción previstas en dicha norma para conseguir la revisión de los actos en vía administrativa y, en su caso, una posible impugnación ante el orden contencioso-administrativo.

La sentencia de la misma Sección Séptima de esta Sala de 14 de septiembre de 2006 (recurso nº 92/2003), resolviendo un asunto muy similar al que ahora nos ocupa, concluye afirmando que el artículo 68 de la Ley de Enjuiciamiento Civil ha residenciado la impugnación por las partes afectadas de los acuerdos gubernativos sobre reparto de asuntos en la vía procesal correspondiente al orden jurisdiccional en donde las consecuencias de la aplicación de las normas de reparto se han producido. Decía su Fundamento de derecho sexto que:

" Pero, para que el planteamiento de la cuestión fuera procedente, sería necesario que este Tribunal llegara a la conclusión de que existe una contradicción insalvable entre el artículo 160.9 de la Ley Orgánica del Poder Judicial y el 68 de la Ley de Enjuiciamiento Civil, y tal contradicción no aparece. Pues, con independencia de que en el sistema anterior existiera la posibilidad de interponer contra los acuerdos gubernativos en materia de reparto de asuntos un recurso administrativo, y en su caso, el judicial ante el orden contencioso-administrativo, que fiscalizaría la resolución

última del Consejo General en su caso, lo cierto es que el artículo 160.9 de la Ley Orgánica del Poder Judicial lo único que dispone es que es competencia de los Presidentes de Tribunales y Audiencia efectuar el reparto de asuntos, de conformidad con lo que dispone la Sala de Gobierno, pero esto sólo implica el ejercicio de una función gubernativa, sin prejuzgar el sistema de recursos y quien ha de prestar en definitiva la tutela judicial efectiva. El legislador, ha optado, no tanto por judicializar la materia, sino cambiar el órgano judicial que ha de fiscalizar el acuerdo, que ya no será, como hasta ahora, tras la vía previa, el orden contencioso-administrativo, en cualquier caso, sino el orden jurisdiccional correspondiente a la naturaleza del asunto. En consecuencia, el principio de tutela judicial efectiva previsto en el artículo 24.1 de la Constitución queda preservado, y no se aprecia incompatibilidad entre el artículo 160.9 de la Ley Orgánica del Poder Judicial y el 68 de la Ley de Enjuiciamiento Civil, por lo que la resolución impugnada fue en todo ajustada a derecho y ha de desestimarse el presente recurso contencioso-administrativo, sin que proceda, a tenor de lo dispuesto en el artículo 139 de la Ley Reguladora de la Jurisdicción Contencioso-Administrativa la expresa imposición de las costas de este recurso".

Y para evitar cualquier duda que pudiera surgir al respecto de la aplicación de dicho artículo 68 de la Ley de Enjuiciamiento Civil al presente recurso, en donde el conflicto y la disconformidad con las normas de reparto surge en relación con un asunto competencia del orden jurisdiccional penal, no está de más recordar lo preceptuado en el artículo 4 de dicha Ley cuando dice " En defecto de disposiciones en las leyes que regulan los procesos penales, contencioso-administrativos, laborales y militares, serán de aplicación, a todos ellos, los preceptos de la presente Ley".

Hecha esta aclaración, apreciamos como ese proceder impugnatorio fue el efectivamente seguido por la parte recurrente en la instancia penal. Queda documentado en actuaciones que solicitó ante el Juzgado de Violencia sobre la Mujer nº 1 de Marbella la nulidad de actuaciones por incompetencia material y que, disconforme con la resolución desestimatoria dada a tal incidente por dicho Juzgado, acudió en apelación ante la Audiencia de Málaga, que desestimó la impugnación.

En el mateix sentit es va pronunciar la STS Sala Tercera de 3 de novembre de 2016 i la STS Sala 1ª en la S. De 23 d'abril de 2015.

Per tant, no es pot admetre el recurs interposat per inadequació de

procediment.

Tercer. Revisió d'ofici de l'acte de repartiment

Tanmateix la revisió d'ofici de l'acte de repartiment és una petició orfe de fonamentació legal però atesa la singularitat del procediment al que afecta, i després d'examinar les actuacions governatives cal aclarir els següents punts:

1er Efectivament en la recopilació de les normes de repartiment efectuades en l'any 2010 apareixia en la base 8.3: "**No se turnarán al Juzgado entrante ni al saliente de guardia asuntos propiamente dichos**" (document n. 1).

2on Però en la Junta de Jutges celebrada el 5 de Juliol de 2010 en l'acord 4.4 es va proposar la seva derogació en dir: "*Por unanimidad de los presentes se aprueba la modificación de la base 8.3 (clasificación de asuntos en la forma de reparto a través de la oficina del Decanato) en relación a la norma de reparto de asuntos, en el sentido de que las causas que deban remitirse a Decanato para su ulterior reparto entre los Juzgados el reparto se efectuará **sin exclusión alguna de Juzgados entrantes y salientes de Guardia***" (document n. 2).

3er La Comissió Permanent de la Sala de Govern del TSJC en la seva sessió celebrada el 14 de setembre de 2010 (T.S. nº 83/04) va aprovar per unanimitat aquest acord en dir: "*Vista la comunicación de la Sra. Magistrada Decana de Barcelona a la que acompaña testimonio del acta de la Junta de Jueces de Instrucción celebrada el 5 de Julio de 2010, la Sala de Gobierno ACUERDA: Punto 4.4. SE aprueba la modificación de la base 8.3 (clasificación de asuntos en la forma de reparto a través de la Oficina de Decanato) eliminando lo siguiente. "No se turnarán al Juzgado entrante ni saliente de guardia asuntos propiamente dichos"* (document n.3)

4art La Sala de Govern a través de la Secretaria de Govern va remetre aquesta ordre als serveis d'informàtica que la van incorporar el Novembre de 2010, sense que des d'aquell moment fins el dia d'avui s'hagi reintroduït en cap moment.

5è Quan es va interposar la denúncia a qui va correspondre el nombre de diligències de guàrdia 7717/207 el dia 26 de gener de 2017 estaven vigents les normes de repartiment adaptades l'any 2016 atès que la darrera modificació per Junta de jutges s'havia fet el 30 de Maig de 2016 i havia estat aprovada per la sala de govern de 5 de juliol de 2016. En aquestes normes, no apareixia ja en absolut la referència a la norma d'exoneració dels Jutjats de guàrdia entrants i sortints. (document n.4)

6è Tal com acredita la certificació de la Lletrada de l'Administració de Deganat de 9 de gener de 2019 la denúncia interposada el 27 de gener de 2017, divendres, va ser registrada pel servei d'informàtica de la guàrdia el mateix dia, corresponent les primeres diligències de guàrdia número 7717/2017 al Jutjat de guàrdia d'Incidències de Barcelona que aquell dia corresponia al Jutjat d'Instrucció núm. 9 de Barcelona. Posteriorment, **aquest assumpte es va repartir des de l'oficina de deganat el dia següent hàbil, dilluns 30 de gener de 2017, de manera aleatòria, pertocant al Jutjat d'Instrucció núm.13 amb el numero de repartiment 4098/2017.**(document n.5)

Per tant, el repartiment de la denúncia que va donar lloc a les diligències de guàrdia 7717/2017 es va repartir de forma aleatòria al Jutjat d'Instrucció núm. 13 amb plena conformitat amb les normes de repartiment vigents en aquell moment. El repartiment aleatori és un sistema informàtic executat pels serveis tècnics del departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, que no es pot manipular des del deganat i que només pot introduir canvis per petició expressa de la sala de Govern del TSJC. El control tècnic no recau en el poder judicial sinó en l'Administració prestacional.

Quart. Publicitat de les normes de repartiment

Les normes de repartiment son públiques (artº 159.2 LLOPJ). La sala de govern remet als Col·legis professionals les modificacions que es produeixen un cop aprovades. El Lletrat impugnant va demanar a la sala de Govern, certificació d'actes literals, i així se li van lliurar. Quan el 14 de desembre es va adreçar a aquest deganat, en lloc de demanar les normes de repartiment, va tornar a demanar certificació literal (o còpia compulsada) dels acords de Sala de Govern del TSJC. Aquest Deganat no pot certificar actes emesos per altres institucions. Diferent hagués estat la resposta si hagués demanat certificació de les actes de les Juntes de Jutges que aprovaven les normes de repartiment o les normes directament. No es pot acceptar que s'hagi produït cap tipus d'ocultació quan la petició realitzada per lletrat en exercici era inadequada a la finalitat pretesa.

Atesos els articles citats i d'altres de general aplicació

ACORDO NO ADMETRE PER INADEQUACIÓ DE PROCEDIMENT EL RECURS GOVERNATIU INTERPOSAT PEL LETRAT SR.RAMON SETÓ ANDREU EN DEFENSA DELS INTERESSOS DEL SR. ALEIX

**VILLADORO I OLIVER I D'ALTRES PERSONATS EN EL
PROCEDIMENT D.P. 118/2017 ARA SUMARI 5/2018. NO ES
PROCEDENT LA REVISIÓ D'OFICI DE L'ACTA DE REPARTIMENT
EN RELACIÓ A L'ASSUMPTE 0801943220170047876 PER
HAVERSE REALITZAT DE FORMA ALETÒRIA I D'ACORD AMB
LES NORMES DE REPARTIMENT VIGENTS EN EL MOMENT
D'INTERPOSICIÓ DE LA DENÚNCIA.**

Aquesta és la meva resolució contra la que no es pot interposar
recurs governatiu de conformitat amb allò establert a l'article 168.2
de la LLOPJ sense perjudici de la via contenciosa administrativa.

Notifiqueu aquesta resolució a l'interessat i a la Ilma Lletrada de
l'Administració del Jutjat d'Instrucció núm. 13 de Barcelona

A handwritten signature in blue ink, consisting of a large, stylized 'E' shape with a horizontal line extending to the right and a small loop at the top.

